

НИКОЛА ВУЈЧИЋ

СТАНИШТА

СТАНИШТА

Сџановео сам свуда. У собицама са дрвеним, неудобним
кревеџима и цкрџавим сџолицама, са лавабом у ћошћу
који све около влажи док његов млаз, хладан као змија, сџира
сан са моћ лица. Завучен у постољу зрејао ме је соџсџвени
дах
који се џуџио у маљличасџим облаџима. Сам на свеџу. И сад
се заџресем
кад ми се дах заледи, кад се забели као колуџи дима.
Сџановео сам у подрумима, у доњем свеџу, где ноге склизну
низ влажне камене џлоче, џа слеџиџи, џред џоџклобучена
враџа
а кључ се заљави и онда, снажно, џодџеџи кваку и дрмусаџи,
да даске зацкрџиџе,
џа јурнеџи унуџира, у наруџе џаџе, у уџробу кревеџа и
слуџаџи
своје џокреџе, као да су џуџи џокреџи. Кријеџи се јер џе зледа
хиљаде очију, јер џе додирује хиљаду руку. Даноноћно. Ту џе
сџуден
џћуџури као џџо се црв зџрчи, сам у себе се увлачеџи.
Сџановео сам, увек, у малим собама. У собиџима. У
џреџрађеним
јазбинама у које би цмуџнуо, чекајуџи сан, млак, џоџао.
Укоџан, у рову, да би борба за живоџи била жеџћа, где се
сањало и џрџело и умарало од жеља.
Сџановео сам као џџиџа на зрани, сџреман
да се џреселим у зуџћу и џоџиџу кроџњу.

Пењао сам се, задихан, дрвеним сипењеницама као да идем
 Богу на показање.
 Сипуципао сам се низ мрачне ходнике као да сам изгнан.
 Сипановао сам у собама џуним шаме, у шаквима држе
 кромпир да
 не ѝроклија. Собе сличне ѝрају, заѝрјане са свих сѝрана.
 Искривио сам враѝ гледајући кроз ѝрозорчић да бих видео
 како се сенка, као дуца, одваја од зида. Огледајући се. Како
 неко долази.
 Како голуб, не бац крилаѝа ѝѝица, ѝолеѝи али, вице се држи
 земље,
 ѝек задржавајући висину у замасима крила. Тромо се ѝеѝура,
 кљуцајући у сѝраху, не због мрва, већ да га неко не додирне.
 Ко ме да кажем – видиш ли ѝо? Ко ме?
 Крилаѝа ѝшла леѝе ка рубовима, ѝогледају,
 заврѝе глатом и одлеѝе. И мој ѝоглед ѝолеѝи за ѝима.
 Горе нема ѝрагова, ѝрагови се вуку само ѝо земљи.
 Тако и сан несѝане,
 осѝанец сам у зѝужваној ѝосѝељи.
 Сипановао сам ѝу. Осѝишц ѝразнину, да си у ѝој,
 без зидова али иѝак сѝецњен, заморен, глас ѝи се
 зѝруцава у речи ѝеѝке као камење, од ѝих ѝравишц
 ограда, заклон, ѝоѝѝорни зид.
 Како да задржим ѝо месѝо? Како да сачувам облике виђене?
 Рој муѝица над нагњилом круцком, да ли је ѝо
 сведочење да она још ѝосѝоји?
 Зуј ѝчела над слаѝким ѝрагом,
 гране умоѝане у снег,
 руке у ѝени од саѝунице...
 Шѝа оне сведоче?
 Сад живим оно цѝо ми се чинило немогућим,
 исѝружених руку израњам на другу обалу.
 Избачен на друго месѝо.

ПОТПАЉИВАЊЕ ВАТРЕ

Док ѝоѝѝирујем ваѝру, дим уједа за очи,
 (Тамо диме, љуѝи диме, ѝамо су ѝи враѝа!)
 гранчице се грче, мада су већ суве и осећају
 ѝеѝе у себи.
 Сад ће, недосѝаје само неколико речи, да ѝлану,

док их зуркам ка искрама које поскокују
по танкој смежураној кори.
Вајро, вајро, вајрице, пробуди се!
Гори, вајро, зори зорцем!
Скривена дубоко, изађи као звер,
својим меким, врућим шамама
пројни се и погледај окол.
Расшири своју снагу,
да иза тебе не остане ниједан угарак
већ само пеео,
само меки пеео
и понеки, сијни, жеравак
као очи које ме знају жељно ледају.
Загреј ми руке
док те додирујем чађаву.
Вајро, вајро, вајрице,
изађи у пламену врућем!
Ако нећеш, вајро, вајрице,
ево, у овој кућијици,
става огромна вајра,
валидрвца жељна букише,
моле ме да их пробудим.

РАНЕ

Пуно је знакова, још увек учим да их разазнам
и разумачим. Покушавао сам неке да схватим, да их
отворим – ућем у њихове тајне, али речи ми
ништа не зворе. Као у сну, све је брзо и далеко.
Кад наићем неку реч схватим да немам њено искуство,
да не могу испричати ни свој живој, оно што је већ
одавно прошло, што се, негде у мени, збило и тако
збијено преворило у ожиге и жуље. Рецимо,
старица кожа од вреле воде на мојој левој руци,
врх браде чији ожиге часно оживи у крви...
Да ли ме искушавају? Живи и
живљи што су старији. Сва сећања су се сакрила
у њих. Као кромпир у земљу, закопај један а ископај
мноштво.
Пуно је знакова, они носе шере времена.
Као што угаљ, поново, сагоревајући носи шере

ваїре и свеїлосїи, ііако
време несїаје и
насїаје бол.

ЋУТАЊЕ

Понекад осеїим да је нека реч закључана, да нема
своје мисли већ, унуїра, чува іицину.
Ни за шїа не одговара. Нечујну, глас је зањице,
завиче, али не довиче, да би је неко чуо,
да јој се глас оївори,
да јој се іицина іросїе,
бар у шум.
Дуби своје дубоко грло
да једном каже како је
у іој дубини
у којој смо некада
сви боравили,
али смо заборавили.
Тако је и она заборавила
оно шїо је чини.

ДАНАС

Данас, іо је оно јучерацње суїра које смо
очекивали.
Данас, іо је већ, іола јуче.
Док разговарамо, већ
несїајемо, у времену
које нас храни,
да би били
суїра.
Данас, іо је оївор
кроз који
време увире
и односи ме.

ПОКАЗИВАЊЕ

Кад разбијеш камен добијеш
камење, добијеш
множину. Али и у њој си сам,
ја је још усићњавац,
у каменчиће, да их лакше бациш,
љескајући праћњавим длановима.
Тај камен који је пошхо распао,
да би био – оволики, да би се могло уишаши –
ко је већи слабић? Он, који више
не може да распе или ши, кога је
гледање зауставило.
Он који чува све у својој тежини
или ши који све заборавља.
Сад се његова шина и студен
пресија у тебе,
сад си ши он,
сећање те разбија
у мноштво.